

Csemer Jonatán

Nekcsei Demeter Általános Iskola – Gyöngyöspata

Életem legjobb napja

Mindig sokat gondolkodtam azon, hogy milyen is lenne számomra a tökéletes nap. Mások csak agyalnak ezen unalmas pillanataikban, de én leírtam mindezt egy füzetbe.

Sosem az számított igazán, hogy mi történne, mi lenne a program csak az kik lennének ott. Számomra a legfontosabbak a családom, a rokonaim és a barátaim. Kevés időt tudunk együtt tölteni, mert mindenkinek sok dolga van, ezért alig van lehetőség a közös programokra.

Mindig azt hittem, hogy a vágyaimat a füzetemen kívül senki más sem fogja tudni, de egy napon eltűnt. Hiába kerestem, forgattam fel az egész szobám nem találtam meg a titkokkal teli füzetem. Szomorú lettem és dühös, de nem szerettem volna új füzetet kezdeni. Úgy éreztem a régít már semmivel sem tudnám pótolni.

Eltelt egy hét az elvesztés óta és már lassan kezdtem beletörődni abba, hogy nem fog előkerülni. Szombat lett végre és egy fárasztó sulis hét után örültem, hogy tovább aludhatok, és nem kell korán kelnem. Miután úgy éreztem kipihentem magam elkezdtem készülődni, de furcsa volt, mert senkit sem láttam a házban. Pedig ilyenkor már mindenki készülődik, végzi a feladatait. Nem nagyon tudtam ezzel mit kezdeni szóval inkább elvégeztem a reggeli rutinom majd éppen egy szendvicset ettem, amikor anyukámat láttam meg az ajtóban. Felém jött egy ragyogó mosollyal az arcán és kézen fogva kivezetett az udvarra. A szavam elállt, amikor megláttam, hogy egy nagy sátor van felállítva és ott van minden rokonom és szerettem. Anyukám a háta mögé nyúlt és megmutatta nekem az elveszettnek vélt füzetem. Szavak nélkül megértettük egymást és szoros ölelésben suttoztam neki: Köszönöm!

A nap hátralevő részét együtt töltöttük, jókat beszélgettünk és nevettünk. Közösén főztünk és ettünk. A kisebbek ugróiskolát játszottak, a barátaimmal focimeccset játszottunk a felnőttek ellen. A meccset ők nyerték, de a kötélhúzásban sikerült szépítenünk. A lányok egymás haját fonták a hűvösben, az anyukák palacsintát sütöttek az éhes bajnokoknak. Amikor pedig kezdett lemenni a nap tábortűzet gyújtottunk és előkerültek a hangszerek. Közösén zenéltünk, énekeltünk, táncoltunk a tűz fényében.

Sosem lehet tudni mikor és hol kapjuk meg azt, amire vágyunk, de egy dolog az biztos, ha a szereteteink vesznek körbe, akkor minden álom valósággá válhat.